

оцінки ефективності використання коштів; підвищити ліквідність і платоспроможність.

Отже, раціональне та ефективне використання грошових коштів як складового елементу оборотних активів суб'єктів господарювання відіграє важливу роль в управлінні його діяльністю. Для досягнення запланованих показників використання грошових коштів необхідно приймати вірні і виважені управлінські рішення, базою яких є достовірна інформація про рух грошових коштів. Але, щоб оптимально скеровувати рух грошових потоків, щоб задовольняти усі грошові потреби підприємств і організацій, потрібно здійснювати постійний моніторинг ефективності управління грошовими потоками.

Список використаних джерел

1. Ігнатишин М. В., Бурдюх Л. Ю. Управління грошовими потоками в системі розрахункових платежів на основі коефіцієнтного аналізу. Науковий вісник Мукачівського державного університету. Сер. : Економіка. 2018. Вип. 1. С. 163-170.
2. Наумова О. О. Управління грошовими потоками підприємства. Вчені записки університету "КРОК". Серія : Економіка. 2015. Вип. 42. С. 113-119.

Моргуляк Михайло

Студент 1 стн курсу спеціальності

072 «Фінанси, банківська справа та страхування»,

Науковий керівник: **Лаврук В.В.,**

д.е.н., професор кафедри фінансів, банківської справи,

страхування та електронних платіжних систем

Подільський державний аграрно-технічний університет

м.Кам'янець-Подільський

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ТА ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

На сьогоднішній день реаліями є те, що фінансування інноваційної діяльності за рахунок бюджетного ресурсу має нестійкий характер. Вказане

може свідчити про відсутність пріоритетів бюджетної політики щодо фінансування інновацій.

Однією з причин цьому є відсутність довгострокової бюджетної стратегії, а також ефективного механізму середньострокового планування бюджетів [8, с.290]. Кількість інноваційних підприємств, які здійснювали інвестиційні витрати на дослідження і розробки, має тенденцію до падіння. Це доводить, що реальний сектор економіки втрачає стимули до інвестування власних промислових досліджень і розробок – найбільш важливої і значущої складової інноваційного процесу.

Кількість інноваційних підприємств, які здійснювали інвестиційні витрати на придбання інноваційних технологій та науководослідних розробок починаючи з 2006 р. постійно знижується (з 1510 підприємств у 2005 р. до 1143 підприємств у 2018 р.) [2]. Показники інноваційної активності в промисловості України не відповідають сучасним світовим тенденціям: якщо в Україні рівень інноваційної активності становить 16,8%, то в розвинутих країнах (Японія, Німеччина) цей показник сягає 65–80%, а в нових країнах ЄС (Центральна та Східна Європа) – не менше 35% [8–14].

Але слід звернути увагу на кілька особливостей. По-перше, в Україні значна кількість виробничих корпорацій реально займаються інноваційною та науково-технічною (інноваційно-технологічною) діяльністю, інвестують кошти та інші ресурси в реалізацію інноваційних та науково-технічних проектів, але в статистичній звітності цю діяльність не відображають або відображають з «перекрученнями». Причина цьому на мікрорівні – відсутність досвіду управління інноваційною, науково-технічною та технологічною (інноваційно-технологічною) діяльністю відповідно до сучасної практики менеджменту, в т.ч. проектного менеджменту (коли інноваційно-технологічна діяльність розглядається як сукупність конкретних проектів). По-друге, суб'єкти господарювання не хочуть витратити ресурси на облік інноваційної діяльності, оскільки ця діяльність в більшості випадків не дає права на отримання пільг. По-третє, слід відмітити відсутність дієвої

системи державного стимулювання (включаючи податкові важелі) інноваційно-технологічної діяльності підприємств, тому підприємства не зацікавлені створювати системи моніторингу та аудиту інноваційно-технологічної діяльності. Адже більшість інноваційно активних підприємств позбавлені можливості отримання державної підтримки і тому не вважають за необхідне звітувати про інвестування інноваційно-технологічної діяльності та реалізацію інноваційних проектів.

Показники загальної інвестиційної та інноваційної активності демонструють слабку кореляцію з показниками макроекономічного розвитку. Основними причинами цього явища є непослідовність політики державної підтримки інвестиційної та інноваційної діяльності, висока «латентність» інноваційних трансформацій (підприємства в переважній більшості не звітують про реалізацію інвестиційно-технологічних проектів), недосконалість методології обробки відповідних даних.

Національна конкурентоспроможність може бути сформована лише на основі підтримки стійкого економічного зростання, для чого необхідно вжити заходів з підтримки високопродуктивної інвестиційної та інноваційної діяльності.

З метою посилення позитивного впливу державної економічної політики на динаміку інвестиційної та інноваційної діяльності необхідно:

- вжити заходів з удосконалення державної бюджетної політики, забезпечивши спрямування додаткових коштів бюджетів на фінансування високотехнологічних проектів;
- активізувати подання заявок для фінансування інвестиційних та інноваційних пропозицій у структурні фонди та грантові програми ЄС;
- вжити заходів щодо стимулювання інвестиційної діяльності в малому підприємництві (пільгові кредити, спеціальні гранти тощо);
- стимулювання ринкового попиту на інновації і використання концепції «лідуючих» ринків, що передбачає підтримку ринків, найбільш сприйнятливих до нововведень;

- прискорити темпи створення та оновлення інноваційної інфраструктури; - вжити заходів фінансового стимулювання капіталомістких інвестиційних проектів;

- створити Державний інвестиційний банк з метою пільгового стимулювання інвестиційних проектів на пріоритетних напрямках (із жорстким контролем за його діяльністю).

Слід розробити законопроект, в якому мають бути визначені загальні поняття комерціалізації науково-технічних розробок, інновацій і технологій, в т.ч.: правове визначення поняття «комерціалізація науково-технічних розробок, інновацій і технологій»; загальний порядок та способи комерціалізації; заходи стимулювання; правові форми інфраструктурної підтримки комерціалізації. Доцільно щорічно складати та оприлюднювати Національну доповідь про стан та перспективи інноваційного розвитку України.

У подальшому слід виконати наукові дослідження з проблем державноприватного партнерства в інноваційній сфері.

Список використаних джерел

1. Andriushchenko, K., Lavruk, V., Uliganets, S., Kovtun, V., & Matviienko, H. (2019b). Reputation risk management companies based on competence approach. TEM Journal, 8(2), 516-524. <https://dx.doi.org/10.18421/TEM82-27>

2. Інноваційна діяльність промислових підприємств України у 2018 році: Експрес-повідомлення Держстату України // www.ukrstat.gov.ua.

3. Лаврук В.В. Венчурне інвестування інноваційної діяльності. Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. 2012. № 1. С. 224–234.

4. Лаврук В.В. Маркетингова концепція інноваційної політики агропромислового розвитку у конкурентному середовищі. Агросвіт. 2009. № 3. С. 4-7.

5. Лаврук В.В. Інвестиційне забезпечення інноваційних проектів в агропромисловому виробництві: теорія, методологія, практика: монографія. М-во аграр. політики України, Подільський держ. аграр.-техн. ун-т. Кам'янець-Подільський: Аксіома, 2010. 380 с.

6. Лаврук В.В. Формування інноваційної політики аграрних підприємств [Електронний ресурс] Збірник наукових праць Уманського державного аграрного університету. Серія: Економіка. Вип. 71. Ч. 2. Режим доступу: <http://udau.edu.ua/library.php?pid=1574>

7. Лаврук В.В. Методичні підходи до оцінки й вибору інноваційно-інвестиційних проектів в агропромисловому виробництві. Науковий вісник національного університету біоресурсів і природокористування України. 15/12/2011. № 168. – Ч.3: 143 Економіка, аграрний менеджмент, бізнес. С. 43-47.

8. Лаврук В.В. Теоретичні основи управління інноваційним розвитком аграрної галузі. Економічний простір. 2008. № 17. С. 64–70.

9. Лаврук В.В. Інвестування інноваційних проектів у агропромисловому виробництві: автореф. дис. д-ра екон. наук : 08.00.03; Сум. нац. аграр. ун-т. Суми, 2011. 40 с.

10. Лаврук В.В. Фінансова стійкість аграрних підприємств. Збірник наукових праць ПДАТУ. Вип. 21. 2013. С. 127-131

11. Технологічний імператив стратегії соціально-економічного розвитку України: Монографія / За ред. докт. екон. наук Л.І. Федулової. К.: ІЕП НАНУ, 2011. 656 с.

12. Шморгун Л.Г. Чи є в Україні інвестиційна політика?. Економіка України. 2014. №3. С. 42–49.

13. Godfrey, N. (2008). Why is competition important for growth and poverty reduction? Global Forum VII on International Investment, 27–28 March 2008. www.oecd.org.

14. Schoemaker, P.J.H. (1995). Scenario planning: A tool for strategic thinking. Sloan Management Review, 36: P.25–39.